

חוברת

גן-ישראל

אוצר החכמה
16878

אוצר החכמה
16878

קעמפ 'גן-ישראל' כפר חב"ד
קיץ ה'תשנ"ח

עריכה ועיצוב גראפי:

משה מרדכי חדד

סייעו בעריכה:

מ"מ גערליצקי

יעקב נ. גופין

דוד חדד

משה טברדוביץ

תמונות:

י. אלינסון

מ"מ סודקביץ

ו"צ קדוש

יו"ל ע"י:

קעמפ 'גן-ישראל'

כפר חב"ד

בחסות ועד כפ"ח

דבר מלכות

מכתב כ"ק אדמו"ר נשי"ד לכמה מחנות קיץ ד"גן-ישראל"

ב"ה, ט"ו סיון, תש"כ
ברוקלין.

שלום וברכה!

בשעה טובה תהא פתיחת גן ישראל בשנת המאתים להסתקות הילולא של רבי ישראל בעל שם טוב, ויצליחו כל אלו שיהיו בו וההנהלה והמשתדלים שליט"א בגשם וברוח גם יחד כהוראת בעל ההילולא שהיא גם נתינת כח וכמבואר בחסידות חב"ד, ובקרוב ממש יקוים בהם הקטון יהי' לאלף וגומר בביאת מלכא משיחא וגאולתנו האמיתית והשלימה.

חי"ק

משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו לילדים דמחנה "גן-ישראל"
א' דר"ח אלול ה'תשד"מ

באים אתם עתה מתקופת זמן שבה שהיתם במחנה-קיץ שבו נמצאים אנשים (או נשים) המסורים בלב ונפש, מתוך מסירת-נפש אמיתית, עבור חינוך ילדי ישראל.

ומכיון שמדובר אודות ילדי ישראל, שכל אחד ואחת מהם בן אברהם יצחק ויעקב ובת שרה רבקה רחל ולאה – הרי בודאי שהיתה הצלחה בהשגת המטרה בשלימותה.

שיוכלו להראות להקב"ה שהנכם "פירות" ב"גן" של הקב"ה – "גן ישראל", או "אמונה" (אמונה בהקב"ה), וכיו"ב בשאר מחנות-קיץ על טהרת הקודש שבכל העולם כולו, שהנקודה המשותפת שבהם היא – שכולם חדורים ברעיון החינוך להיות "פירות" המתאימים לרצונו של הקב"ה.

ובודאי תמשיכו להתנהג ברוח זו במשך כל שנת הלימודים הבאה לאחר משיך זמן שהותכם במחנה-קיץ – שהרי זוהי התכלית של "מחנה-קיץ" – לאסוף כחות גשמיים, ועאכו"כ – כחות רוחניים לקראת שנת הלימודים הבאה, שתהי' באופן המתאים.

רק עוד מילה...

דבר הגנרלים חיילים יקרים!

את השבועיים שחלפו
ב'קעמפ' אפשר לסכם
כשבועיים של לימוד, תוך כדי
שיתוף פעילויות וחוויות
מהנות.

חוברת זו יצאה-לאור על-
מנת שנוכל לשמור על קשר
הדוק ביננו. ואולי גם בכל פעם
שנציץ בה – נזכר בימי ה'קעמפ'
המהנים, ותמיד נזכור שאמנם
הימים היפים חלפו ועברו, אבל
אנחנו, החיילים, עדיין חיים את
אותם הימים. לא נשכח את

ההחלטות
הטובות שקיבלנו
על עצמנו, ואת
החוויות שחוונו
ביחד, את
המסדרים שבהם
עמדנו, ואת
ההמנונים שיחדיו
שרנו.

אמנם,
במשך ימי
ה'קעמפ' לא
דיברנו כחברים
אל ידידים, אלא
כגנרלים אל
חיילים, אך
כולכם כבר
יודעים שזהו

סוד ההצלחה שלנו כאחים
וידידים אוהבים.

קשה הפרידה מכם,
ומתגעגעים אנו, אל אותם
הימים, ובמיוחד אליכם
החיילים. אך את זאת אכן
כולם כבר יודעים:

"קעמפ הוא סדן
שמייצרים עליו חסידים!"

מאמינים ובטוחים אנו,
בדברי הרבי, כפי שנדפסו
בעמוד הקודם, שכל מטרת
הקעמפ היא בעצם לשנות
ולשפר את ההתנהגות של
הימים שלאחרי ה'קעמפ'.

דבר המרכז

בבוקרו של אחד מימות השבוע האחרון צעדתי לי ברחובות כפר חב"ד, פניי היו מועדות לעבר "בית-מנחם". נו – חשבתי לעצמי, ימי הקיץ הסתיימו ועמם גם ה'קעמפ' ואנו חזרנו לשיגרה. האומנם? סיימנו? זו היתה מטרתינו? להעביר יחדיו שבועיים של הנאות ותו לא? מה יהא על ה"אתגר" ש"הוצב-הובהר"?

תחושת אכזבה עמוקה מילאה את ליבי – 'גן-ישראל' הסתיים. "אין קעמפ!", הרהרתי. וכך כשמחשבות אלו ממלאות את ראשי, נכנסתי לבית-מנחם, התמקמתי לי בפינה, החילותי מתכונן לתפילת שחרית ואז ראיתי אותו...

ילד מילדי הכפר. התבוננות קצרה הספיקה לי וידעתי – הוא משלנו! – מקעמפ 'גן-ישראל'.

הסידור היה מונח לפניי, פתוח ב"הודו" והוא ישב כשפניו מורכנות ועיניו תקועות בתמונה של הרבי...

"לפני התפילה חושב קצת על הרבי כמו בקעמפ" – הסביר לי. חיוך של עושר עלה על שפתי וכמאליה החלה מתנגנת במוחי שורה מהמנון הקעמפ "לעולם לא נתיאש ונמשיך להתעקש", ואז ידעתי בבירור: 'גן-ישראל' לא הסתיים. "יש קעמפ!".

חיילי 'גן-ישראל' לא נטשו את המערכה, לא ברחו מן האתגר, כי "בצבאות ה' כל חייל הוא לוחם – אל היעד מתקדם".

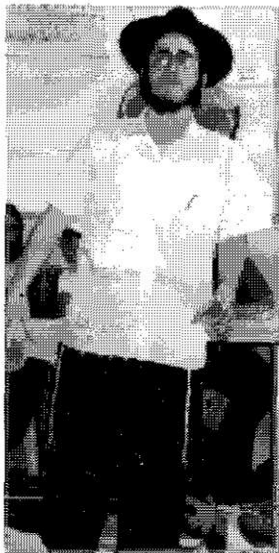
ואתם חיילים יקרים תמשיכו, תמשיכו להשקות את האילנות שנטעתם בקעמפ, תמשיכו את אותם התפילות, תמשיכו את אותם ה"פארבריינגעניס", תמשיכו את אותם הניגונים. וגם אני ממרחקים אצטרף אליכם, וביחד נמשיך להפריח את 'גן-ישראל', כי את המנגינה הזאת אסור להפסיק. ו"בכוחו של הרבי – כאן ב'גן-ישראל' נביא את הגואל".

אברהם אביב, מייאוס לאוהבים, אל הרבי לאוהב אמן.

213/ה

דבר מרכז הלימודים

לפני שנים לא מעטות – כל ישיבה או מוסד ציבורי דאגו לעצמם לשד"ר (שלוחא דרבנן) העובר מעיר לעיר ומעירה לעיירה ומתרים אנשים למען הישיבה.

בזמן אדמו"ר הרש"ב היה שד"ר למען ישיבת תומכי-תמימים בליובאוויטש ששמו היה – ר' יוסף.

לאחת מהעיירות הנידחות ביותר ברוסיה, הגיע יום אחד שדר מאת השד"ר ר' יוסף – "הרבי הולך להגיע לעיירה".

נקל להבין את ההמולה ששררה בעיירה מאז הודעתו של ר' יוסף, המקום היה כל כך נידח עד שכלל לא עלה בדעתם אפשרות ולו קלושה ביותר של ביקור הרבי.

העיירה צוחצחה כולה, נשים ישבו בביתם ובשילו ואפו עבור הסעודה – "ההתוועדות" – שכנראה תתקיים. הלימודים פסקו, עבודות החוץ הושבתו, כולם התכוננו לביקור הרבי.

בהגיע היום המיוחל – היה זה יום רביעי בשבוע, הגיעו כולם לתחנת הרכבת וציפו בקוצר רוח לאורח הגדול.

אנשים נשים וטף עמדו וחיכו, כמובן שההרגשה והאווירה שמחה את לב כולם, וכך – לבושים בגדי שבת חגיגיים עמדו וציפו.

והנה, נשמעה צפירה מרחוק, כל האנשים נדרכו, כל אחד ניסה להתקרב עוד קצת, כמה שאפשר להיות יותר קרוב, לראות יותר טוב.

הרכבת הגיעה, כל העיניים נתלו בדלת הקרון שממנה הולך להופיע הרבי בכבודו ובעצמו.

הדלת נפתחת, ובפתח עומד לא פחות מאשר... ר' יוסף השד"ר!

את האכזבה והכעס אי-אפשר לתאר, היתכן שהשד"ר יעשה כזו ליצנות מעיירה שלימה?!

ולעומת זאת עומד השד"ר למולם וקורא: "שלוחו של אדם כמותו – אני שליח של הרבי, הגיע הרבי!"

נזכרתי בסיפור זה כאשר בקעמפ שלנו התכוננו כולם לבואו של האיש מספר 1 של צה"ל – הרמטכ"ל.

לא אכחד מכם – גם אני האמנתי – הגנראלים והמנהלים עשו זאת בצורה מצויינת, המתיחה היתה כ"כ מושלמת.

וכשהגיע הרמטכ"ל ("סגן הרמטכ"ל...") הבנתי שכנראה יש כאן טעות – הרמטכ"ל שכח לבוא...

האמונה שלנו בתור חסידים של הרבי, בצפיה לבואו שוב, הצפיה ש'נזכה זעה'ן זיך מיט'ן רבי'ן' [להתראות עם הרבי] צריכה להגיע לכאלו קווים שנחשוב שעוד רגע הוא מגיע. ועצם זה שאנחנו מאמינים בזה וחושבים על זה, זה עצמו מזרז ומקרב את ביאתו.

וזה יכול לקרות בכל רגע – אט אט – הקיצו ורננו שוכני עפר – והרבי יתגלה מהרה ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש.

like

ה"גנרלים האמיתיים"

חיילים יקרים!

בימים אלו, כשחוברת זו יצאה תחת מכבש הדפוס – הספקנו גם אנו כבר לצאת מה"מכבש" הנפלא של 'גן-ישראל'. אני לא מאמין שיש מישהו שהפסיק "לחשוב גן-ישראל", ובודאי שאף אחד מאיתנו לא שכח את אורית הקעמפ הנפלאה. ועם כל זאת – הזמן עושה את שלו, וחזרנו בעל כורחנו לאורית ה'חולין' של כל ימות השנה.

אבל, ככל ש'מתרחקים' יותר ימי 'גן-ישראל', הולכת ומתחזקת בתוכי הכרה כי אני, ולעניות דעתי גם שאר חבריי מ'צוות גן-ישראל', חייבים לעמוד מלוא קומתנו, ביראה ובכבוד, ולהצדיע לכל אחד ואחד מכם, חיילים יקרים! לא, לא טעיתם – ואני מקווה שאצליח במסגרת שורות ספורות אלו שהקציבו לי – להעביר לכם את התחושה שמקנת בי, ולמה הגעתי למסקנה כזו...

הכל מתחיל, כמובן, באותו יום קייצי, יום שני י"א אב. זה היה היום בו נפגשנו; יום שסיכם מבחינתי תקופה ארוכה של תכניות, אסיפות, טלפונים, 'כאב ראש' של הרשמה, קניות, תיאום תכניות וכו' וכו'. – 'גן ישראל' התחיל לפעול...

בשעה מאוחרת אותו ערב, צלצל הטלפון שלי. על הקו – מר אלי, מנהל 'שרונית', הברכה ברמת השרון שזכתה לארח את 'גן-ישראל' אותו יום:

– "הלו, איציק? ערב טוב!" הוא אומר, והלב שלי מחסיר פעימה, "אה... ערב טוב אלי", היו המילים היחידות שהצלחתי להוציא, בקול שקט, ומיתרי הקול שלי כמו נסתמו על ידי אבן כבדה... במוחי החלו לחלוף בקצב המון 'מחשבות זרות': מי יודע מה קרה... אוי, ילדי כפר חב"ד... למה הם מסוגלים? אולי שברו לו איזה משאבה?... כבר 'על היום הראשון'?... אולי נגנב ממנו ציוד יקר ערך... לכלכו לו את החצר?...

אלי לא חיכה הרבה, והבהיר את עצמו: – "תראה, איציק... אתה אולי לא בדיוק

האדם הנכון, אבל תגיד לי... אצלכם ביישוב, מקבלים בבית הספר רק ילדים שגרים במקום?"

– ???!

– "פשוט, חשבתי... אולי אפשר לשלוח שני ילדים, גילאי 7 ו-9 לבית הספר שם?..."

ההפתעה שלי היתה מוחלטת, ובאמת לא ידעתי מה לחשוב. "מה יש, אלי? חוץ מזה, לפני הכל – ספר לי מה היה היום, איך היו החבר'ה שלנו?"

– "לא יאומן... אני כולי התפעלות. תראה, אין לי יום בלי קייטנה או שתיים, ובמים שלי טובלים, ברוך ה', עשרות רבות של ילדים מכל האיזור. אבל כאלה ילדים באמת מעולם לא פגשתי! איפה יש לי קייטנה שאני לגמרי שקט איתם, ואפילו להוציא אותם מהמים לא הייתי צריך, כי אחרי שריקה קצרה של המרכז, אתה היודע – הבחור הרחב ההוא, כולם בלי יוצא מהכלל יצאו מהמים, בפחות מעשרים שניות!"

עכשיו כבר לא רק שנרגעתי, אלא תפסה אותי הרגשת רוממות. יד אחת אחזה את שפופרת הטלפון, וביד השניה כבר התחלתי לטפוח לעצמי על השכם. "כן, כן! יש לנו ילדים נהדרים!" אני אומר לו בגאווה. "וחוץ מזה, הצוות שלנו מיוחד" אמרתי משום מה... שוחחתי אתו בקלילות, נתתי לו את מספר הטלפון של הרב שיף מ'אור שמחה', ונפרדתי ממנו תוך הבטחה ש'אם תתן לנו עוד איזה הנחה' אז "נחשוב על זה" – לבוא אליו עוד פעם לביקור... עוד חמש דקות עברו עלי עד שהתקרה הרגשת הגאווה, ושכנעתי את עצמי ש"אה, זה בטח ככה תמיד ביום הראשון, מה ההתלהבות... חכה קצת, נראה מה יגידו המפעילים של הבאולינג בראשון לציון..."

שיחה אחרת לחלוטין התקיימה במשרד יום לאחר מכן. אל החדר נכנס אחד ה'מפקדים', ובגילוי לב הוא אומר: "איציק, אני מרגיש נורא... אני ממש 'עובד' על החיילים שלי. אני לא ברמה שלהם! נכנסתי הבוקר להעיר את הסיירת שלי; היית צריך לראות

למדתי משהו! זכינו, לשהות שבועיים שלמים עם חיילים אמיתיים; זכינו להתפלל כחיילים, ללמוד עם החיילים, לאכול כמו שחיילים אוכלים, ולטייל בחברת חיילים של הרבי. הרצינות שבה התווכחו החיילים על אהבת הרבי לחסיד ואהבת החסיד לרבי – הדביקה את כולנו; ההתמדה של החיילים, הצורה בה למדתם ושיננתם משניות ותניא בעל פה – היתה שיעור מאלף עבור כל אחד מאיתנו; הקדושה והטהרה שאפפה את "770" ב'רגע של שתיקה' בה חשבנו יחד על הרבי, לפני כל תפילה – מעוררת קנאה אמיתית, וה'אמן' יהא שמי'ה רבה מבורך" בגרון נחר, במנגינה ובדבקות – תזכיר לנו תמיד מה זה תפילה!

אין פלא שבכל מקום התפעלו ושיבחו אתכם. אתם ראויים לכך. וכשבזכות ההתנהגות שלכם העולם אכן "יעבור את הגבול אל האור, אל הגאולה" – אולי גם רבותינו נשיאנו יצטרפו ל'זיכוח' הזה, "למי מגיע הקרדיט" על ההתנהגות הכל כך מופלאה הזו, שלכם... הבעל-שם-טוב אולי יאמר: הם מתנהגים כך בזכותי, כי הרי הם ב'גן ישראל' וזה-הרי השם שלי! ורבינו הזקן יאמר: אבל הם מתפללים בסידור שלי, הם לומדים בעל-פה את ה'תניא' שלי! וכן הלאה והלאה; ובסוף בסוף, כולם יגיעו למסקנה הברורה: מדובר בחיילי צבאות השם, חיילים של הרבי! הם גרים בכפר חב"ד, עיר הבירה, הד' אמות של הרבי! ואז הם גם יבינו למה כולם כל כך מצדיעים לכם...

אני לא יודע אם חבריי מסכימים איתי, אבל כאן המקום להודות לכם על השיעור הנפלא שנתת לי בשבועיים הללו, ואני כבר מתגעגע לפגוש אתכם בכל מקום, ולראות שוב את ההתנהגות הנפלאה שלכם. ואין כל ספק שבקרוב, עם עוד קצת מאמץ ועוד כמה ימים של התנהגות כל כך מופלאה וחסידי, נזכה שה'רמטכ"ל' אכן יבוא, ולא רק ל'ביקור' – אלא לצמיתות; והעולם יהפוך מיד ל'גן ישראל' אחד גדול, בגאולה האמיתית והשלמה, תיכף ומיד ממש.

איך הם 'קופצים' מהמטה; באיזו רצינות הם אומרים 'מודה אני', עם ידיים מכוונות בדיוק כמו שצריך; סיבוב אחד בחדרים – ובפעם השניה שהגעתי הם כבר לבושים, מוכנים – בדרך למסדר. מאיפה זה בא להם? אני ממש מתבייש בעצמי... אני נזכר בימי הלימודים, בישיבה: כמה פעמים נוקשים בבוקר על הדלת שלי עד שאני מצליח להזכר שצריך 'להתחיל את היום', לרדת ל'זאל' וללמוד?; במשך דקות ארוכות הוסיף עוד דוגמאות כהנה וכהנה... כאן כבר החל להטריד אותי הויכוח שליווה אותי עד למסקנה שאיתה התחלתי את המכתב הזה: בגן ישראל, מיהם ה'חניכים' ומי ה'מחנכים'? האם הקומפלימנטים וההתלהבות שמלווה אותנו בכל ביקור, בכל מקום אליו אנו מגיעים – ומכל אדם שמגיע אלינו; התשבחות הללו מגיעות לנו, לצוות? אנחנו באמת אחראים להתנהגות המופתית של הילדים? או שמא אנחנו בסך הכל מקבלים כאן, לראשונה, שיעור מאלף ב"חסיד'שקייט'?

לתשובה חד משמעית הגעתי השבוע – כעשרה ימים לאחר סיום הקעמפ. צעדתי ברחוב, עם חבר טוב מצוות 'גן ישראל' – כששמעה מאחורינו הקריאה: "המפקד! המפקד!"

אף אחד מאיתנו לא הסתובב.

"המפקד!" צעק חייל מתנשף מתנשם – שהספיק כבר להגיע אלינו, ופתח בשיחה עם ה"מפקד" אתו צעדתי. מבלי משים התפשט חיוך 'מזלזל' על פני: "מעניין – עד עכשיו הוא לא השתחרר מה'דימויים' האלה של הקעמפ" חשבתי לעצמי, "עד מתי הוא ימשיך לקרוא לבחור זה 'המפקד'?"; הספקתי אפילו לגחך קצת, עד שתפסתי את עצמי: הוא לא עוסק ב'דימויים'! הוא היה לפני הקעמפ ויהיה גם אחרי הקעמפ – ובודאי שכך הוא היה במשך ימי הקעמפ – חייל בצבאות ה', חייל של הרבי! אצלו זה לא סתם "משחק"!

אז גם התחורה ה'קושיה' בה התלבטתי. זה גם מה שנתן לי את ההסבר הטוב ביותר לשבועיים הנפלאים שהיינו יחד, ב'גן ישראל'.

אכפ

אזק א"ח א"ח

קיצ' ה'תשנ"ח

ההמנון שלנו

קעמפ גן-ישראל

אז החל לפעול
צבא האור הגדול
שנטל את העול
עוד מצוה – עוד מבצע
המלאכה תבוצע
נחסום נגדור כל פרצה
עשרה מבצעים
לקרב יהודים
– אל הגאולה

תיז ש"ן י"ד אל"ף
האתגר הוצב הובהר
בדור השביעי מדובר
על הדור הוטל
לפעול מיד שיבוטל
אותו מצב כה מקולקל
זה הדור שיעבור
את הגבול אל האור
– אל הגאולה

פזמון

בצבאות ה' – כל חייל הוא לוחם
אל היעד מתקדם

עורו נא אחים – עמדו הכן כולכם
עשו כל שביכולתכם

ולמרות ההסתר
על החושך נתגבר
נבצע המשימה ונכבוש המטרה

עניי גאולה
נמשך, נלמד בכל שעה
לעולם לא נתייאש ונמשיך להתעקש

בכוחו של הרבי כאן בגן-ישראל
נביא את הגואל

נפרסם הבשורה
שממש במהרה – דנה משיח בא

"עמדו הכן כולכם"

מפקד: מוישי טברדוביץ סגן: יצחק צבי לבקובסקי

(מנגינה: על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים)

הנשיא החמישי - הרשי"ב
מלויבאוויטש מברקים ששה הוא שלח
לרי ליוויק והרבנית חנה
שוגרו ברכות והדרכה
איי ריממבר דע נייט פארבריינגען
המאמרים והשיחות
הדולארים לברכה
מטבעות לצדקה

יש שיש שנים ימים הקבוצה המובילה
 חותרת אל המטרה
 תיף רייש סמיך בייט זו השנה
 יויד אליף ניסן לראשונה

הספענדער הכסא
 המקרופון שמחכה,
 החסידים שמצפים
 להתגלות מייחלים

כי בקעמם גן ישראל
 מובקשים וזועקים
 אנא ריבון עולמים
 את חרבי לראות רוצים!

דבר המפקד:

לסיירת 662 - מלות פרידה אחרונות:

אני המפקד כותב שורות אלו אליכם החיילים, רציתי לכתוב על כל אחד בפרטות אך המערכת לא הסכימה, אני יכול לומר לכם: הייתם ילדים טובים, נהנית מכם!

אל תשכחו שיש קו פתוח 03-9606-924, או לבוא אלי לישיבה הגדולה כאן בכפר, אני לא שכחתי אתכם, אני לא אשכח אתכם, אבקש מכם לזכור דבר אחד:

"כי בקעמפ גן ישראל
 מבקשים וזועקים
 אנא ריבון עולמים
 את הרבי לראות רוצים!"

1011N

סיירת 289 – י"ד כסלו תרפ"ט – "התקשרות"

מפקד: חיים דרוקמן סגן: שמוליק פינסון, לוי קפלן

המנון הסיירת

(מנגינה: מארש נפוליון)

התקשרות לרבי זה הצו,
אשר מוטל עלינו,
לימוד תורתו וקיום חוראותיו,
זו היא דרכנו.

בצו שליחות, במרץ בנחישות,
התייצבנו כאן למלחמה,
מקושרים לרבנו, אנו לא נירא,
נביא לעם גאולה ואורח.

כחיילים נאמנים, פקודתו נמלא
דמותו ודרכו, את נפשנו תמלא
כך נביא הגאולה,
לעמנו עם סגולה

כל אחד מאתנו לרבי תלמיד,
כחיילי אותנו העמיד,
את המטרה למלא נתמיד,
לנגדנו מוצב, המסר, הקו,
רק הגאולה, תציל המצב.

י"ד כסלו תרפ"ט "היום שקישר אותי עם החסידים"

דבר המפקד:

באחת מנסיעות הקעמפ לעבר ה"בלתי-נודע" קלטו אוזני ויכוח שפרץ בין חיילים
מסיירת 289 לבין חיילים מהסיירת המקבילה 662 – איזה תאריך יותר חשוב לנו
החיילים – י"ד בכסלו תרפ"ט או י"א ניסן תרס"ב.

ויכוח זה הזכיר לי סיפור על שני יהודים שהגיעו לדין-תורה אצל הרב במריבה על
קרקע מסויימת שלאחר ששטחו את טענותיהם לפני הרב. נשכב הרב על הריצפה
והצמיד את אזנו לקרקע – כאילו מאזין לקול הבוקע מהאדמה.

לפשר התנהגותו המוזרה השתוממו בעלי-הדין, אך הרב לא נתן להם להמתין הרבה
ופתר את החידה באומרו "הקשבתי לטענותיכם אבל עלה ברצוני לדעת מה אומרת
בעצם הקרקע שעליהם חל הויכוח, ולכן נשכבתי על האדמה והאזנתי לדבריה".

וכך אמרה האדמה: "הרי שניכם נוצרתם ממני ובעצם שייכים אתם אלי, וא"כ מה
טענותיכם בכלל!?"

– חשבתי לעצמי – כמה צדק הרב, הרי כל הנושאים שעליהם התווכחנו הם בעצם
חלקים מפזל אחד גדול שיוצר לנו תמונה אחת שלימה של התקשרות לרבי, כך שכל
חלק שחסר בפזל עם איזו חשיבות ובאיזה גודל שיהיה – התמונה אינה מושלמת.

בטוחני שהצלחנו אנו החיילים והמפקדים להרכיב את הפזל בשלימותו ותוכיח זאת
התנהגותינו להבא כחיילי הרבי, מתוך התקשרות אמיתית! והעיקר – שימרו על קשר!
נ.ב. את הסיפור נמשיך אי"ה בטיול...

ח"י

סיירת 310 – י' שבט תש"י – "דור השביעי"

מפקד: מענדי דובראווסקי סגן: חיים שפירא

המנון הסיירת

מ"ח ימים עברו,
מים רבים זרמו
נשיא דורנו לא הרפה
ממשיך מנחיג ביד רמה

דור אחרון לגלות
דור ראשון לגאולה
הרבי קבע
המטרה הוצבה

כבר צוחצחו הכפתורים
והושלמו הבירורים
לא נותרו אף רגעים ספורים
כולנו מאמינים
כל השביעין חביבין
ואנו עבדות – כל הדורות מסיימים

פזמון:

לחבין עולם לגאולה
זהו צו – חובת שעה
לומר די לחישך לרעה
בדורנו זה יקרה
אין ספק בזה
מישיח בא ברגע זה

י' שבט "כל השביעין חביבין"

דבר המפקד:

לחניכי היקרים!

עברו-חלפו להם שבועיים תמימים, שבועיים של כיף, חוויות, שעשוענים ו"מתיחות" המתובלות באוירה חסידית, לימודית, מהנה ופוריה, שבועיים אשר בהם התוודעתם לראשונה להנאה מסוג אחר – הנאה אשר בה שוללו – כחברים טובים – המגרש והספר, הכדור והלימוד, הנאה גדושה בהתקשרות אמיתית לרבי, אשר דרכה בנינו שלב נוסף בחומת הגאולה אותה הועיד לנו רבינו.

ודאי שמעשינו אחת הם מקרינים – הכנת העולם לגאולה – זהו צו חובת השעה. כולי תקוה שאם ניגש ללימודים מתוך ההשראה היחודית אותה קיבלנו בקעמפ תהיה זו לנו לעזר בהמשך הדרך, דרך אשר מטרתה הסופית אחת היא – ביאת גואל צדק במהרה.

נ.ב. זכרו! שמירת קשר היא הדרך הפשוטה להמשכת ההנאה על כל השנה כולה.

נח"י

סיירת 351 – כ"ח ניסן תשנ"א – "עשו כל אשר ביכולתכם

מפקד: זלמן קפלן סגן: יהודה ל. צייטלין

המנון הסיירת

חיילי הרבי כאן לפניכם,
בכח השליחות נצא להלחם.
נצחוננו, לנו כבר מובטח,
הדלת למטרתנו הרבי פתח.

פזמון:

אנו נלחמים בלי רובים ונפץ,
תורה ומצוות רק בהם נמצא חפץ.
ביצר הרע נלחם בלי הפוגה,
עד אשר נביא גאולה.

עשו כל אשר ביכולתכם,
הרבי קרא להלחם.
אנו נמלא את הפקודה,
ננצח במלחמה – זו עובדה.

הדרך לפנינו כבר סלולה,
הכל ברור אין כל שאלה.
להביא את המשיח ננסה,
כל אשר ביכולתנו נעשה.

הרבי הטיל עלינו המלאכה,
ואנו נשלימה בהצלחה.
את החושך נאיר באור עולם,
נביא גאולה לעולם.

פזמון...

דבר המפקד:

"הנהגתכם במשך תקופת הקיץ בהיותכם במחנה קיץ שחדורים ברוח היהדות שמלבד מנוחת הגוף הקדשתם אתם חלק מזמנכם להתפלל לקב"ה וללמוד את תורתנו ולקיים מצוות... שהנהגה זו בודאי הוסיפה הצלחה גם במנוחת הגוף עצמה והעיקר הצלחה בניצול הכוחות שאוספים במשך תקופת הקיץ לקראת שנת הלימודים הבאה, להוסיף בלימוד התורה, לימוד המביא לידי מעשה, הוספה בקיום המצוות החל ממצות התפילה וכן מצות הצדקה מתוך שמחה וטוב לבב".
(שיחה לילדי צ"ה ר"ח אלול תשנ"ג)

"ילדי ישראל ובפרט אלה השייכים לצבאות ה' שחוזרים פסוקים מתורתנו של הקב"ה והולכים עם הציצית בחוץ אשר "הציצית מעיד על ישראל שהם עבדי ה'", הם אלה שנבחרו ע"י הקב"ה לעמוד לשרת בשם ה'".
(שיחה לילדי צ"ה תשמ"ח)

"ומכיון שיודעים אתם מה היא הכוונה והתכלית של המנוחה במחנה קיץ, מחנה קיץ בראי שממלא את שליחות הקב"ה, הרי בשובכם מתקופת המנוחה במחנה קיץ עליכם להוסיף ביתר שאת וביתר עוז בלימוד התורה וקיום המצוות מתוך שמחה וטוב לבב... כולל להשפיע על שאר הילדים שגם הם יתנהגו כמותכם... אשר על-ידי-זה זוכים לכל ברכותיו של הקב"ה ועוד ועיקר להפרד מתוך החלטה תקיפה ש"מכאן ואילך דמוסיף יוסיף" להוסיף עוד יותר בלימוד התורה וקיום המצוות כולל מצות 'ואהבת לרעך כמוך', ובודאי יוסיף הקב"ה בכל הברכות במיוחד בברכה העיקרית 'שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו' נאו ממש!"

המשיכו להתנהג כחיילים בצבאות ה', תחדירו את רוח הקעמפ לאורך כל השנה, דעו כי אין רגע ביום שאתם "משוחררים" ח"ו מתפקידכם, וזכרו תמיד בכוח ובשליחותו של מי אתם פועלים ואזי נזכה שנה הבאה לארח את הרבי בקעמפ 'גן-ישראל' כפר חב"ד.

14/5

סיירת 747 - ה' טבת ה'תשמ"ז - "דירן-נצח"

מפקד: יוסי הלפרין סגן: מנחם פלדמן

המנון הסיירת

(מנגינה: "ובאו האובדים")

לפני אחת עשרה שנים	הי טבת זהו הזמן
נתבשרו החסידים	בו ניתן אות וסימן
כי נגאלו כל הספרים - הוחזרו לבעלים	כי חנה קרובה הבשורה
ואז לעולם הוכח	חנה זה משיח בא
וכולם חודו בכך	זהו סוד הנצחון
שהרבי לחסידיו/בניו הוא שיידך	איתו צועדים בגאון
	ביחד נצא ונקרא
	דין נצח זוהי הסיסמא

ה' טבת "הרבי והספרים שייכים לחסידים"

דבר המפקד:

הרגשתי ממש ב"מטוס", נהנתי מאוד להיות בצילכם - סיירת שחייליה חכמים ונבונים, חיילים שרוצים ומשתדלים לעשות את תפקידם בנאמנות - חיילים חסידיים מאוד.

הייתם ממש נפלאים, ממושמעים ודיוק הזמנים שבו עמדתם הפליא גם אותי. מאוד קשה היתה הפרידה מכם, והיא מתבטאת בזה שעד עכשיו גם לאחר שעזבנו את הקעמפ אי-אפשר לשכוח אתכם גם אם רוצים. הייתי מאוד רוצה לשמור אתכם על קשר רצוף במשך כל השנה, אם על-ידי טלפון, ואם על-ידי מכתבים.

יהי רצון שתגדלו חיילים נאמנים ומסורים למטרה שהטיל עלינו הרמטכ"ל הגדול מכולם - הלא הוא הרבי מלך המשיח והיא להביא להתגלות משיח צדקנו בפועל ממש, על-ידי קיום תורה ומצוות וכו', שנזכה עוד ברגע זה להתגלותו לעיני כל.

י"ו

סיירת 354 – ג' תמוז ה'תשנ"ד – "עד מתי"

מפקד: לוי יצחק צייטלין סגן: שולם סגל

המנון הסיירת

(מנגינה: טאטא ביסטו)

ימים כה קשים, הרבי אינו נראה
זה כבר ארבע שנים, איזו צרת.
שיחות לא שומעים, איפה החבטות
שהנה כבר באה הגאולה.
אבל בכל זאת כולם בטוחים
כי הנה באים הם הימים
בהם נשמע את הבשורה,
– הנה זה משיח בא!
וכן, בכל זאת כולנו בטוחים
כי הנה הגיעו הם הימים
בהם נשמע את הבשורה
הנה משיח בא, קרובה הגאולה,
והנה כבר הרבי התגלה

שלוש חמש ארבע רצים בהתחלה,
רוקדים עם משיח בשמחה.
שלוש חמש ארבע רצים בהתחלה
ורוקדים עם משיח בשמחה

דבר המפקד:

חיילי סיירת 354!

שבועיים זה הרבה אם יודעים לנצלם כראוי. שמענו בקעמפ הרבה דברים חשובים שאולי
במשך השנה לא שמים לב אליהם, ולכן היינו יחד.

וכאן רציתי להתעכב על ענין אחד שהוא ענין ה"תפילה" – כשהתפילה היא כמו שצריך
אזי כל היום הוא כפי שצריך.

חיילים!

אם התפילה נוגעת לכל היום, כדאי להשקיע בה! וכאן המקום להזכירכם אודות החלטת
קבוצתנו שכתבנו לרבי: לא לדבר משך כל זמן התפילה.

שיהיה בהצלחה יה"ר שנה' חיילים טובים שגורמים נחת רוח לרבי,

... 354 רצים בהתחלה, ומקבלים את הרבי בשמחה...

11

סיירת 701 – כ"ח סיון תש"א – "ופרצת"

מפקד: הרשי דרוקמן סגן: מענדי לוי

הגיון הסיירת

בכ"ח סיון הגיעו

הרבי והרבנית

באוניה מגבול צרפת לארצה"ב

הרבי אז החל לדרוש

על הפצת החסידות

לכל חסיד ומקושר

יש עבודת שליחות

כל חייל כאן בקעמפ

בודאי יודע

כי כל ילד חסידי

לרבי שומע

עזרה לחברים

שמירה על פה נקי

להתפלל מהסידור

כילד רציני

פזמון:

רבי, אני מבטיח

להיות שליח

להביא את המשיח

אתנהג באהבת ישראל

כחייל מסור בגן ישראל

דבר המפקד:

חיילים יקרים!

אין מילים בפי לתאר את העונג וההנאה שנגרמו לי במשך השהיה במחיצתכם – שבועיים נפלאים.

ההתוועדויות, התפילות, השירים והסיסמאות, ההחלטות הטובות ואפילו הארוחות.

כל אלו יחד וכל אחד לחוד היו פשוט הנאה גשמית ורוחנית גם יחד לכולנו.

אני מקוה, שכולנו – הן המפקדים והן החיילים נזכור ונחיה את האוירה המיוחדת ששררה בקעמפ במשך שבועיים אלו.

שיוכלו לראו על כל אחד ואחד כי אכן "קעמפ הוא סדן שמייצרים עליו חסידים".

הרשי

סיירת 338 – ר"ח כסלו תשל"ח – שליחות

מפקד: פני מרטון סגן: יחיאל מינצברג

המנון הסיירת

קיבלנו עולם,
חשוד מגושם
לחפוד אותו מושלם,
זה תפקיד האדם.
ר"ח כסליו,
בא מתקרב,
לשבע מאות ושבעים,
מתכננים הם ובאים,

אך זאת עושים
– דירה לאלוקים
בדיוק, לצורך כך
צבא אדיר נשלח
והרמטכ"ל,
נותן לכל חייל,
הוראה הדרכה,
עצה וגם ברכה.

פזמון:

בצבא השלוחים מדובר,
כל חייל שם הוא מובחר,
זה הכוח שהופך גולה לגאולה.
אור הגאולה
מבליח כבר באפילה
בזכות השלוחים של הרבי שבפעולה

דבר המפקד:

חיילי סיירת 338!

כשאני נזכר בכל החוויות שחווינו בקעמפ ביחד, הן בטיולים והן בקעמפ עצמו, ממלאת את ליבי הרגשה טובה, אפשר לומר שכל השבועיים האלו היו חוויה אחת גדולה, מהנה, הנאה רוחנית וגשמית, אני בטוח שגם אתם מתגעגעים לימי הקעמפ להיות שוב יחד עם הצוות והחברים.

אני מאחל לכם ולי שנמשיך את ההשפעה של הקעמפ לכל השנה, אם בהנהגות חסידיות שנהגנו בקעמפ, ואם בהחלטות טובות שקיבלנו על עצמנו בקעמפ, שנהיה "נרות להאיר" כרצונו של הרבי ובעז"ה בקעמפ הבא הטיול הראשון שלנו יהיה לבית-המקדש בירושלים הבנויה, ונזכה כבר עכשיו להתגלותו המיידית של הרבי.

נ.ב. הקעמפ חייב לנו עוד ערב אחד של "מאנגאליים" – אל תשכחו!

פ"י

סיירת 770 - "בית רבינו שבבבל"

מפקד: מענדי בלייר סגן: לוי ליין

המנון הסיירת

מדינה אחר מדינה נכבד	מסעון סעונמי לשליחות יצאנו
אין לנו ממה לחשוש	לקיים את תפקידנו
מבית רבינו - אנו חיים	הגלים סוערים
נמשיך כך בכל המבצעים	בכוחו של המלח, אנחנו במוחים

דבר המפקד:

קטע זה מוקדש לסיירת 770 וכמובן גם לסיירת 338 שעמדו לצידנו משך כל הזמן ולא הסכימו להפרד אחד מהשני אפי' לרגע, וכן לכל מי שיכול ללמוד הוראה בעבודת ה'.

פותחים בברכה:

לרגל כניסתכם לשנה החדשה שנת הלימודים, יה"ר שתקחו אתכם את כל מה שאספתם במשך הזמן ה"קצר" אבל "ארוך" בקעמפ, ותמשיכו עם ההחלטות הטובות שהחלטתם ובפרט תמשיכו ותוסיפו באהבה ואחוה שהיתה שרוייה ביניכם כל משך ימי הקעמפ ועידוד של אדם לחבירו, ועי"ז נזכה שוב להתראות ב-770, שהפעם יהיה כלול בביהמ"ק שיבנה מאהבת חנם ואחדות עם ישראל.

בברכת שנה טובה ומתוקה, עלו והצליחו!

לוי

סיירת 752 – ה'תשנ"ב – משיח וגאולה

מפקדים: יוסי מיירס סגן: שמוליק מנדלזון

המנון הסיירת

(מנגינה: הרנינו גויים)

(מילים: י. פליישמן)

הלויים בקול ישירו
כולם לכאן יגיעו
בית מקדש יעמוד בתפארתו
זה לא משל ולא חלום
הוא יגיע עוד היום
כך מבטיח הרבי ואומר.

יש ימים יפים מאלה
אנחנו בפתחם במילא
אז יהיה סוף למלחמות
יגור זאב עם כבש
ולא נדע עוד הרם
והמשיח במהרה יבוא

פזמון:

הגיע זמן גאולתכם
הנה אני מביא לכם
את המלך המשיח הגואל
בזכות חיילי גן ישראל.

"הדרך הישרה: לימוד ענייני משיח וגאולה!"

דבר המפקד:

חיילים יקרים!

תרשו לנו לשתף אתכם באחת מועידת המפקדים שקדמו לפתיחת הקעמפ. כשדנו בסוגיא מה הם תפקידי הסיירות נקלענו לשאלה קשה: איזה עול נטיל על הסיירת הבחירה שהרי הם מראים את הדוגמא לכולם, באיזה צורה ננצל השפעתם בצורה מקסימלית?

כמובן שמיד עלו עשרות הצעות ומטלות שונות והועידה רעשה וגעשה, עד שהגנרל קם והכריז: "הסיירת הבחירה לא תשמש דוגמא למבצע מסויים, הם יצטרכו לתת דוגמא לאותה בקשה! לאותה דרישה! לאותה מחויבות! שבה הרבי קרא לחיות עם הגאולה, שלמסר זה הרבי חטר ולזה הרבי הוביל כשעוד בימי האפילה מקושריו יחיו עם הגאולה, עם אותה שלימות שתהיה בבוא המשיח – שלא יהיו 'תחרות ומלחמה' שיהיה 'שלימת התורה והמצוות' שבעודנו פה נקיים את המשאלה של הגאולה. זוהי היתה הדרישה האחרונה של הרבי ועל-ידי-זה כל המבצעים וכל המצוות חדורות בתמימות ובאמיתיות של ביאת הגאולה.

ועליכם מוטל העול שבקעמפ 'גן-ישראל' כולם יחיו באותה תחושה נפלאה."

אנחנו בקעמפ גן-ישראל ניסינו לחיות עם זה בכל שעות היממה, הן בלימוד ענייני

(המשך בעמוד הבא)

סיירת 352 – ה'תשנ"ב – משיח וגאולה

מפקד: מענדי גליצנשטיין סגן: שמוליק כהן

הגוון הסיירת

(מנגינה: "כי את כל")

חיילי צי"ח ממשיכים להלחם
לגרש את ההסתער
– עד מתי הי

את נשיא הדור
דורשים לראות עתה
הרבי ישוב לעולם החשוך
כי זוהי כל תכלית הגאולה

כחשיכה החזקה לפני האורה
כן עכשיו זו השניה
לפני הגאולה
נאמר שלום לגלות המרה

אז למח לחכות אם אפשר לעשות
פעולות טובות ומעשים טובים
אז בואו ילדים ונפשיל את השרוולים
וכך מיד את הרבי מחזירים
נאו!

דבר המפקד (המשך)

גאולה, והן בפיזור סיסמאות והמנונים על הגאולה, וכן בהצגות ובמערכונים שהכנו וג"כ בטיולים השתדלנו להעביר מסרים וב'אשי-לילה' סיפרנו סיפורים והפקנו לקחים לעבודתנו בדור הכיסופים.

בימים אלו כולכם נכנסים לישיבות, בישיבות שמים דגש על משמעת (קב"ע) לימוד, התנהגות חיצונית "לחיות עם משיח" את זה אתם צריכים לבד לעשות, לא ידרשו מכם, ואף קשה לנו להאמין שיעוררו אתכם על כך. מצד זה שהנכם חסידים לאחר שידעים אתם שהרבי אוהב אתכם ואתם אוהבים אותו צריכים להרגיש רגש של חובה ואחריות לעשות את הבקשה האחרונה של הרבי – "לחיות עם משיח",

ועל-ידי-זה חיים עם הרבי, שאנו חיים במה שהרבי "מונח", במה שהרבי רוצה שנהיה מונחים, שנאהב מה שהוא אוהב ושיכאב לנו מה שלו כואב – על-ידי-זה אנו חיים עם הרבי וחיים עם משיח.

אנו מקוים שבקעמפ פתחנו לכם קצת את המושגים ונושאים אלו, ותוכלו ללכת בדרך הישרה עד שנתראה עם הרבי, וכלשון הרבי "ונזכה זעה"ן זיך מיט'ן רבי'ן בגוף גשמי למטה מי' טפחים והוא יגאלנו".

לענני ויוסי

ההמנונים שלא נשכח...

(מנגינה: לבנימין אמר - אברהם פריד)

שיחות קודש מאמרים
מכתבים ודולרים
התוועדות יחידות
שפע של ברכות

את הצרות של חסידים
נושא הרבי על כתיפי
כי כשיהלומים סופרים
לעולם לא מתעייפים

הרבי את בני אהב
את ילדיו הוא מקרב
משליך הרבי את חייו
למען חסידיו

ולמרות שאנו לא רואים
את אותם הגילויים הנפלאים
הרבי במסירות עכשו פועל
להביא את הגואל

(מנגינה: המלאך הגואל אותי)

אוהב הוא האב את בנו
באהבה מטפל בו מוסר את נפשו
מעניק לו, עוזר לו, בכל דבר
דואג הוא שכלום לא יחסר

גודל וגודל לו הבן
פתאום לכאורה האב לא נותן
הבן גר הרחק מאביו - וזה כואב
נזכר הוא באבא שאוהב

אבא אכן - אוהב את הבן
אבל הרבה יותר מכך
אהבה עצומה - בלי גבול בלי מידה
הרבי אוהב את חסידיו

וכשאנו החסידים - כל כך מתגעגעים
לכל אותם הגילויים הנפלאים
למרות ההסתר - נחשוב נזכר,
הרבי אותנו אוהב

ההמנונים שלא נשכח...

אוצר החכמה

16878

(מנגינה: אנעים זמירות)

קבוצת חיילים שיעטת אל הקרב
מלחמה מתנהלת כבר זמן רב
צבא עיקש כובש ממשק ורץ
מסורים הם למלכם הנערץ

לפתע – מכשול! – נהד זורם איתן
כיצד את מימי לחצות ניתן?
עומדים הלוחמים אמיצים, איתנים
אך נבנה כאן גשר? הם תוהים

"אין זמן למחשבות" מכריז המפקד
המלך חייב לחצות – וכאן לעבור
"מי שאלץ מסור" הוסיף בקול שקט
"יביט למעשי – אלי יחבור"

קפץ המפקד ואתו כל חיילי
אל מי דהד שזורמים וגועשים
גשר אדיד נוצר אז מאלי
המלך יכל לעבור עלי

אותם חיילים נשארו עלומים
שמש לא נרשם בראש חוצות
אך רק בזכותם – כעבור מספר ימים
המלך ניצח בקרבות

אנו חיילים בעבאות השם
לוחמים לקדיש הגאולה
נפעל בגבורה ולא נתרשם
נמשיך לצעוד בדרך הסלולה

כי חסיד הוא מי שאת הרבי אוהב
הוא מוסר את נפשו – וכלל לא מתפעל
אין מכשול שאותו יעכב
לרבי הוא מסור ובטל

שמו אולי לעולם לא יפורסם
הוא אינו מבליט כלל את מעלתו
אבל משיח יתגלה בעולם
אך ורק בזכות מסירותו

חסידי הרבי
וחיילי אנו
ובדרכו נצעד תמיד

בתורתנו נהגה
הוראותיו נמלא
ושליחותו לקיים נתמיד

אהבת חסיד לרבו תמיד
אורנו אל הגאולה תצעיד
בכוחה נפעל בעוצמתה נלך
ואת נפשנו נמסור למלך

אנו נצעד בראש
לעולם לא נבוש
ואת פני מלכנו נקבל בראש
לנצחון נבוא בעוז ובגבורה
מתוך שמחה וגיל ואהבה

אוצר החכמה

16878

גם את זה חשוב לזכור!

עליך לדעת הסכת ושמע
יש מי שחושב על כל נשמה
יש רבי ראש בני ישראל
שלמען בניו הוא פועל

בעיד רחוקה שם בולט הניכור
מקום שזדים לא באים לביקור
אין קהילה, אין ידידים –
מתגורר לבדו יהודי

הרבי אוהב את כל בני עמו
את צרות האומה הוא כואב בעצמו
אצלו אין מושג של "נידח"
כל יהודי הוא כמו בן, כמו אח

מזמן הוא שכח מורשת אבות
מעולם לא למדוהו תורה ומצוות
מסביב הוא מוקף באומות העולם
רוצה הוא להיות כמו כולם

זה המנהיג, זה נשיא הדור
רצונו וחפצו אל תוכנו יחדור
נקיים הוראותיו – נלמד תורתנו
ובקדוב שוב נזכה לראותו!

לפתע פתאום בעורו מתלבט
כיצד לנטוש את דת האמת
נקישה הוא שומע על דלת ביתו
ואין קץ להפתעתו:

בפתח ניצב חסיד מזוקן
לא בטעות הוא הגיע לכאן
חבילה של מצות מרחוק הוא הביא
במיוחד לאותו יהודי

מהווי הקעמפ

"זה נקרא קעמפ"?

הסיפור ש(כמעט) קרה

אח שלי מענדי בן 11 היה בקעמפ השנה, אני מאוד דואג לו, אחרי השבועיים האחרונים אני יכול לומר לכם בוודאות: אחי בשנה הבאה לא ילך לשום קעמפ, ובוודאי לא כאן בכפר, נקודה!

אציג בפניכם את העובדות כמות שהם, ואת השאלה המתבקשת "האם זהו קעמפ"?

כידוע לכם, הקעמפ התחיל ביום שני בצהריים אחה"צ. באותו יום בערב אני פוגש את אחי מענדי ברחוב – שאלתי אותו "מדוע אתה לא בקעמפ ביחד עם כולם"? והוא עונה לי: אני הולך הביתה לקחת מאוורר. שיכנעתי אותו לחזור לקעמפ כדי שלא יפסיד תוכניות והבטחתי לו שבלילה אביא לו מאוורר לקעמפ. בליבי חשבתי: זהו קעמפ? אין סדר ומשמעת? כל אחד מסתובב מתי שבא לו?! רק בשעה מאוחרת בלילה נזכרתי בענין המאוורר והלכתי לקעמפ כשמאוורר בידי.

כשהגעתי לקעמפ זה היה נראה כמו באמצע היום, ילדים רצו וקפצו, הוציאו מזרונים החוצה. הבטתי בשעוני והייתי המום: השעה 2:50 אחר חצות, למה לא ישנים במטות, מה קורה כאן, אין סדר ומשמעת?

עזבתי את המקום ובליבי החלטה: אחי מחר יוצא מהקעמפ הזה, נקודה! למחרת בשעה 1:30 בצהריים הלכתי לקעמפ לברר את הענין.

בדרכי פגשתי את מענדי, והנה הוא רטוב כולו מכף רגל ועד ראש. "מה קרה"? – "הגנרלים הענישו את כל הקעמפ ונאלצנו לקפוץ לבריכה בבגדים.." חיוך עלה על שפתי, ב"ה מתחיל להיות סדר בקעמפ הזה – התחילו להעניש אותם.

חזרתי ביחד עם אחי הביתה בתקווה שהמצב משתפר. למחרת בשעות הצהריים נכנסתי לקעמפ, ואני שומע קולות של גרירה, פיצוצים, צעקות, ממש מלחמה... נכנסתי ואני רואה שכל הקעמפ מוציא ספסלים וכסאות מביהכנ"ס בפראות איזמה ומפזרים אותם בחצר בצורה נוראית, אפי' מהחלונות יצאו ספסלים, חשבתי שפורצת מלחמה... ברחתי משם במהירות.

זה קעמפ זה? חשבתי לעצמי.

יום חמישי בלילה, לא הצלחתי להרדם, דאגתי לאחי. בשעה 3:00 בלילה התלבשתי ויצאתי לקעמפ, כמעט בריצה נכנסתי לחדר של מענדי והנה אני רואה מטה ריקה, אין מענדי! המטה שלידה גם היתה ריקה וכמוה המטה השלישית. עברתי חדר חדר ולתדהמתי הכל ריק! פחדתי נורא, מי יודע לאיפה העלימו את כל הקעמפ הזה?!

ברחתי הביתה ונעלתי את הדלת אחרי. למחרת ביום שישי פגשתי את מענדי, כששאלתי לאיפה העלימו את כל הקעמפ ומי חטף אותם, הוא העיז לשקר לי בפרצוף ולומר שהם הלכו לעשות שיט באמצע הלילה!

ואחרי כל זה עוד שמעתי שרוצים להביא לכזה מקום לא מאורגן וחסר אחריות – את הרמטכ"ל...

היה זה יום שני, ושוב במקרה עברתי באיזור הקעמפ, החלטתי להכנס לשטח הקעמפ, מיד כשנכנסתי הבנתי שדבר נורא קרה – ממש טרגדיה, ראיתי את כל אנשי צוות הקעמפ – צוות מטבח, צוות תחזוקה, מפקדים, סגני מפקדים ואחריהם החיילים – כולם רצים מפוחדים לכיוון הדפוס. מי יודע מה קרה?

לא ידעתי אם להצטרף גם-כן לריצה המטורפת, ועוד לפני שהספקתי להחליט אני רואה שכל הרצים למיניהם חוזרים מהצד השני ונכנסים לחדר האוכל.

ניסיתי לשאול כמה מהם מה קורה? האם הסכנה חלפה? וכולם אומרים בחיוך: זה שום דבר, כלום לא קרה!

נכנסתי ביחד עם כולם לחדר האוכל על-מנת לברר את הענין, היה שקט דממה, אחד הגנרלים החליט לעשות קצת "סדר" ולטפל בבעיות משמעת, כשראיתי אותו מדבר אודות שלט כל-שהוא שנתלה בקעמפ ובו כתובים דברים לא רצויים נרגעתי מעט וחיכיתי לראות מה יהא עונשו המר של תולה השלט.

נדהמתי והתרגזתי כשאותו גנרל הכריז בצורה חגיגית שתולה השלט וכל קבוצתו יקבלו במתנה סך של שני כתרנים עבור קישוט הקעמפ לכל אחד – הייתי המום, כך מטפלים בבעיות משמעת?!

הקש ששבר את גב הגמל היה המקרה הבא:

יום אחד הלכתי ברחוב ופתאום אני רואה שני ילדים מהקעמפ, האחד לבוש בסרט אדום על ראשו, על בגדיו מדבקות אדומות מכל מיני סוגים וגדלים, ממש מפחיד! והשני חבוש בכעין צעיף ירוק, נעליו צבועות בירוק ועל כל בגדיו שאריות צבע ירוק, ממש מבהיל! הקשבתי לשיחתם של שני ילדים אלו והם היו באמצע ויכוח, אחד אמר לחבירו: צבע ירוק הוא מלשון רוק, והוא אינו צבע יפה. וחבירו משיב לו: צבע אדום זה מלשון דם, זהו צבע מכוער.. והם מתווכחים על הצבעים

– כמעט רבים.

חשבתי לעצמי – זה קעמפ זה? אין לילדים על מה להתווכח רק על סוגי צבעים? ועוד ללכת בכזו תלבושת מוזרה?

ילדים שעוד מעט בר-מצוה צריכים להתווכח על נושאים יותר חשובים בחיים, כמו לדוגמא: מה חשוב יותר – אהבת רבי לחסיד או אהבת חסיד לרבי, וכהנה נושאים רבים, אבל ויכוח ריקני על צבעים...?

ב"ה אח שלי מענדי הוא ילד טוב מאוד. וכמה שזה ישמע לכם מוזר הקעמפ רק הואיל לו לטובה, בטח אתם צוחקים עכשיו אבל ביום האחרון של הקעמפ נדהמתי לראותו חוזר הביתה במכונת של אבא כשהוא עמוס שקיות של בקבוקי שתיה ובסלי וכמה ספרים שקיבל מהקעמפ.

כששאלתי לפשר הענין – הוא השיב שנבחן על חמישים ושש משניות במסכת שבת וזכה בכל הפרסים הללו.

מענדי אמר שיש סיכוי שיזכה במסיבת הסיום הלילה באופניים של מבצע "משנה-טרה", ותוך כדי דיבור הוא הוציא חבילה של פתקיות ועליהם מספרים "לכל פתקית כזו יש סיכוי לזכות" – אמר, "ומי יודע אם לא אזכה בכרטיס טיסה לרבי" – והוסיף.

המלצתי לו לקבל החלטה טובה בכדי להגדיל את סיכויי לזכות בהגרלה, והצעתי היתה שיחליט לשים גומי על הציצית "כבר יש לי גומי מהקעמפ" – השיב תוך כדי שמראה לי בידו גומי מבצבץ מתוך חולצתו. "אז תחליט לומר כל יום חת"ת" – אמרתי. אך מענדי השיב – "גם את זה קיבלנו על עצמנו בסיירת שלי בקעמפ". "אולי תחליט לומר ברכות השחר מתוך הסידור" נסיתי להציע. והוא: "גם את זה כבר קיבלנו כל חברי החדר בקעמפ". חשבתי ואמרתי: "אז תחליט לחשוב לפני כל תפילה 30 שניות על הרבי". והשיב: "גם את זה כבר קיבלנו על עצמנו בהתוועדות בשבת בקעמפ".

התבלבלתי לגמרי – פתאום זה נשמע קעמפ מצויין. "נהנת בקעמפ?" שאלתי.

"בטח! גם בשנה הבאה אלך לקעמפ בעז"ה" – מענדי השיב.

התחלתי להזכיר לו את כל הביקורים שלי בקעמפ ואת כל מה שראיתי שם, "זה קעמפ זה?" – שאלתי לבסוף, "הקעמפ לא מאורגן לחלוטין, כך אפשר ליהנות?" מענדי ישב וצחק בפה מלא, ולאחר שנרגע קצת אמר: "תבוא היום למסיבת הסיום ותצפה בוידאו של הקעמפ – כל השאלות והתמיהות שלך יתורצו.

"בעוד עשר דקות מתחילה מסיבת הסיום אז אני רץ לשם. אדווח לכם בעז"ה

מה שראיתי בוידאו, בינתיים תתפללו שמענדי יזכה באיזה פרס שם..."

פיני מרטון

שלוש החלטות – קעמפ אחד

– סיפורו של חייל –

עד כמה היו השלכות חיוביות לקעמפ – לעולם לא נדע, אך עם סגירת הגליון הגיע לשולחן המערכת סיפור קצר שראינו צורך לפרסמו. סיפור זה מהווה רק דוגמא אחת להצלחתו האמיתית של הקעמפ:

מני גורביץ מסיירת 662, הרים את ידו אף הוא – כמו שאר ילדי הקעמפ – לאות שמקבל על-עצמו את ההחלטה "ללכת עם גומי על הציצית", אלא שמני לא הסתפק בהחלטה זו וקיבל על-עצמו ללבוש ציצית מצמר ולא מבד שלבש עד עתה.

מיד לאחר סיום הקעמפ ניגש מני אל אביו ובקשה בפיו: אני רוצה ציצית צמר עם גומי! לפליאת אביו על בקשה "מוזרה" זו הסביר מני את ההחלטה הכללית של חיילי הקעמפ ואת ההחלטה הפרטית שלו.

האב שמח לשמע בקשה זו והסכים כמובן, לקנות למני ציצית צמר, אך התנה עמו תנאי שבשבוע הקרוב לכל-הפחות יכין מני לעצמו מידי לילה את ה"נעג'ל וואסער" – ללא תזכורת מצד המשפחה.

מני לא היסס וקיבל על-עצמו גם את ההחלטה הזו, וכעת לאחר סיום השבוע הרמנו טלפון למני לשאול האם עמד בהחלטה, והתשובה היתה מילה אחת: "כן!".

כל הכבוד מני, עלה והצלח!

המפקד מושי אברבנאל

מכתב תודה לאנשי צוות 'גן-ישראל':

אני רוצה לכתוב בקצרה שמאז נהנתי בקעמפ, אני רוצה להודות לאנרלים גערליצקי וחדד, לדובליה לכל אנשי הצוות ולמפקדים, ובמיוחד למפקד שלי הרשי דרוקמן והסגן מענדי לוי, וגם לצוות השיפוט, שיצליחו בכל מעשה ידיהם והי' יעזור להם וכו'.

מוישי סגל - סיירת 701

שמחתי להיות בין הילדים שנרשמו לקעמפ וראיתי שהיה שווה.

שמחתי להיות בין הילדים בקבוצה שלי - סיירת 662.

נהנתי מהשבתות והבאולינג וגם במלחמת ההתקשרות.

מענדי רבין - סיירת 662

הרגשנו מאוד טוב בקעמפ, הרגשנו שההשקעה היתה כולה בשבילנו, וב"ה מאוד נהננו בכל הימים שעברו.

אנחנו מקווים שצבאות ה" ימשך במבצעים, ובמבצע "עשה לך רב", ושנהיה חיילים בצבא הרבי כמו שהרבי רוצה, והרבי יתגלה בקרוב ממש.

חיילים מסיירות 338 ו-770

לכב' ההנהלה של הקעמפ, שלום!

כמה מילים על הקעמפ:
בתחילה חשבתי שהקעמפ לא כל כך טוב כי הגנרלים היו קשוחים מידי והם לא חייבו, אבל אח"כ ראיתי שזה רק היה לטובתי כי זה מה שגורם שיהיה משמעת ובלי המשמעת לא היינו נהנים.
נהנתי מהמערבונים שהגנרלים עשו ומכל הצוות של הקעמפ.
תודה רבה לכם על הכל
ברליה וולף - סיירת 770

אני מקוה שאצליח לקיים את כל ההחלטות הטובות שקיבלתי על עצמי ביחד עם כל הקעמפ, ואני מאחל לכל החברים שלי שגם הם יצליחו לקיים את ההחלטות שהם:
1. לחשוב על הרבי 30 שניות לפני התפילה. 2. להגיד ברכות השחר מתוך הסידור. 3. ללכת עם גומי על הציצית.
מאוד נהנתי בקעמפ ואני מודה לכל המפקדים והסגנים ולצוות התחזוקה והמטבח.
חייל מסיירת 310

כשהגעתי לקעמפ ראיתי מיד שכאן הולך להיות קעמפ טוב גם בגשמיות וגם ברוחניות.
מיד ראיתי שהולך להיות כאן קעמפ עם חיות.
מיד נראה המאמץ שהושקע בקעמפ.
רק ראיתי את המרכז דובל'ה, ראיתי שהוא מרכז טוב.
רק ראיתי את הגנרלים דויד ומענדי, ראיתי שהולך להיות כאן סדר נפלא.
רק ראיתי את כל הצוות ובכללן מדריכים וסגני מדריכים, ראיתי שכאן יש צוות חברמ'ן.
הסדר יום היה נפלא, עלו והצליחו! ועל זאת תודתי מקרב לב.

נ.ב. להגיד תודה למנהלים שמעון ברגמן ואיציק מרטון ולמנחם לרר, שיהיה להם הצלחה בכל העניינים.
מענדי גרוזמן

האווירה בקעמפ:

בקעמפ 'גן-ישראל' הרגשתי התקשרות חזקה לרבי נשיא דורנו.

האווירה בתפילה:

התפילה היתה בהתקשרות ובדביקות חזקה.

האווירה בחדר-האוכל:

הרגשתי שאוכלים ביראת שמים כמו שצריך, ונהנתי מהדברי תורה שהושמעו מפי ה' שאולי ר"עס.

בקשר לגנרלים:

לדעתי היתה משמעת חזקה.

בקשר לטיולים:

נהנתי מאוד בשיט ובסופרלנד.

בקשר למלחמת ההתקשרות:

היה יפה מאוד כל הקישוטים בבית-הכנסת ובכלל.

מילת סיכום:

רעיונות הגנרלים היה מצויין, המקום היה טוב מאוד ומגוון, (רב תודות למי שהציע את הרעיון שהקעמפ יתקיים בבית-הספר למלאכה), שבעזרת ה' תמשיכו לעשות זאת בכל השנים.

ברל'ה ליסון - סיירת 701

נהנתי מאוד מהטיולים. ובפרט מהשייט שהקפצו אותנו בשתיים בלילה.

נהנתי גם-כן מלימוד החת"ת, שהיה בשיטה מאוד טובה.

בנימין ליפשיץ - סיירת 701

מתיחת קעמפ 'גן-ישראל':

נהנתי מאוד מהמתיחה ואני מקוה שגם השאר נהנו, וכשראיתי את כל העבודה - איך שעשו נקיין (שזה נראה לי גם חלק מהמתיחה), את החזרות להצגה, איך שסידרו את הבמה, את מצעד הדגלים, כשניידת המשטרה הגיעה הייתי בטוח שהרמטכ"ל מגיע וגם שסגן הרמטכ"ל אמר שהוא מקוה שנסתדר במלחמת הצבעים (זה היה גם חלק חשוב מהמתיחה כמדומני), עדיין המשכתי לחשוב שזה באמת סגן הרמטכ"ל ולא מישהו אחר, ואחרי שראש הועד אמר שלסגן הרמטכ"ל יש עוד המון עבודה, אז חבר שלי אמר לי שבאמת יש לו המון עבודה וגם לו, וגם לי לא היו ספיקות בקשר לסגן הרמטכ"ל ובאמת זה היה מתיחה מוצלחת.

שמוליק הלפרין - סיירת 662

אל צוות קעמפ 'גן-ישראל' כפר חב"ד שלום רב!

עתה משחלפו להם ימי בין הזמנים מצאתי לנכון להביע בפניכם את רחשי ליבי ושלמי תודתי על פועלכם הכביר.

קצת קשה להאמין שבמשך פרק זמן של שבועיים ימים ניתן להספיק את כל אשר אתם עשיתם בפרק זמן זה, האווירה החסידית, ההתמצאות בכל מיני הלכות אשר במסגרת חיי היום יום אין ילדינו זוכים להתמודד עימם ולהכירם על בוריים. והדבר הכי חשוב בעיניי היה – לראות את ילדיי שיי חוזרים תמיד מרוצים ושמחים.

מאז קיומו של הכפר, טרם זכינו לתופעה מבורכת שכזו. ותקוותי רבה שקעמפ זה לא יהיה בגדר תופעה חד פעמית, אלא רק התחלה טובה ומרנינה להמשכים מעולים ומועילים.

על כך ועל הכל היו ברוכים
ושאו ברכה לשפע הצלחה
בכל מעשה ידיכם,
יצחק ריבקין
כפר חב"ד

אינה דומה שמיעה לראיה..

הרבנים הצעירים

משננים בע"פ

חיילים מציגים...

ק"צ ה'תשנ"ח

תמונה אחת שזה יותר מאלף מילים

"מודה אני" – דבר ראשון

לומדים באפילה

בשורה הראשונה

גאון אל"עקי

אוצר החכמה

16878

פחדויד'י

יחדיו בסיום מלחמת 'התקשרות'

אוצר החכמה

16878

לילה במפקדה

בשטח הקעמפ ישנו חדר מפקדה המכונה בשם הלא רשמי: 'מעברה'. במעברה זו ישנים מידי לילה כ-30 עד 40 אנשי צוות. תארו לעצמכם: גודלו של החדר הינו 4×6 מטר בלבד – לא יותר.

עקב מצוקתי הקשה, החלטתי לעלות את הגייגי עלי כתב: כשאתה נכנס לשם בשעות הלילה, הנך חייב להיכנס לבוש במסכת חמצן. ולא, קיים ממש בכניסה, לחיץ קריאה בו הינך יכול להזעיק שירותי מ.ר.מ. – רופא לשעת לילה].

עם כניסתך, עולים באפך ריחות שונים: בצל ומשקה מההתוועדות של שלשום. לקרדה [–דג מלוח] מההתוועדות של אתמול. ועוד כהנה וכהנה ריחות – כלל לא נעימים.

ברצוני לנסות לחוות איתכם יחד מאורע שקרה בשבת האחרונה במעברה זו.

היה זה ליל שבת שטוף זיעה, ועקב השבת, חיפשו המדריכים דרך כיצד להתגונן מפני האור הרב השורר בחדר.

שעות רבות עמלו וייגעו כוחותינו על הקמת בונקרים ומבצרים שתפקידם היה: לסלק את האור מן העיניים. הבונקרים נבנו בין היתר

מכרים, כסתות, מזרונים, פוליגלים, שולחנות, כסאות ועוד כל מיני מרעין בישין. אגב, אחד הבונקרים אף היה חסין נגד גזים בלתי קונבציונאליים.

השעה: 3:00 לפנות בוקר. תש כוחי מלהסתובב בחוץ, עיניי כבר נעצמות ונפקחות לסירוגין, ואז החלטתי בפעם המי יודע כמה **שהפעם אני חייב להירדם**. אחרי מאמצים מרובים, נפתחה דלת המעברה, ואז החילותי בחיפוש מפרך אחרי מספר סנטימטרים בכדי להניח את ראשי במשך הלילה הקרוב.

ואז, בעודי מחפש מעט מקום לראשי, נתקלתי ברגלו של אחד מאנשי צוות המטבח. הלה התעורר וקם בבהלה ממזרנו העלוב בעוד ראשו נכנס בגג הבונקר העשוי פוליגל, הגג קרס כמו הייתה זו סופת הוריקן, והעיר את המדריך שישן במרחק של כ-30 ס"מ ממנו. המדריך המסכן קפץ ממיטתו וקיבל מכה מהשלחן אשר עליו, מכה שהשמיעה קול פיצוץ עז שגרם להשכמה מוקדמת של ידידו שזכה לישון תחת שקע המזגן. (אגב, מזגן זה לא נח כל משך זמן הקעמפ אף לא לדקה אחת).

ואז אירע המעשה: השקע יצא ממקומו, המזגן כבה, ובתוך כ-20 שניות – נמלטו כל אנשי הצוות – בלי יוצא מן הכלל – משטח המפקדה, כאילו מטוס אויב רודף אחריהם.

ובזה תם ונשלם עוד סיפור של לילה גדוש סיוטים בתחומי המפקדה.

י. גופין

שיח חיילים

ממה הכי נהנתי ב'קעמפ'?

מיכאל אמיתי סירת 354: ממלחמת
ההתקשרות, למרות שלא נצחנו.

מענדי סגל סירת 310: מהאווירה
הכללית של הקעמפ, ובפרט מההמנונים.

מענדי בייטש סירת 354:
מהמערכונים והטיולים.

יואל נפרסטק סירת 747: מהסופרלנד.

ראובן גופין, מאיר רבקין סירת 338:
מהשייט באמצע הלילה.

מה
אויה
קרה
- 'גן-ישראל'
אכל אותה
(רמטכ"ל)

לקעמפ שלנו לקעמפ שלנו
יש עדיין תקוה
רק חסד רק חסד
עוד קצת אהוה
עורו אחרים - קומו יינים

ואע"פ ואע"פ שאנחנו עצבניים
והמצב, והמצב על הפנים
עורו אחים - קומו ישנים

מיר זיינען אלא דא - דא דא דא,
מיט א מאזעלדיקע שעה - שאַ שאַ שאַ
יעדער איינער פעל'ט נישט קיינער - גן ישראל

גן ישראל הוא מחננו - גן ישראל
גן ישראל הוא מחננו - גן ישראל
להביא את הגואל הוא תפקידנו - גן ישראל
הו... הו... הו... גן-ישראל... גן-ישראל

"בן-ישראל"
 - "דובליה"
 "אתם שומעים אותי?"
 - "לא"
 "לא איך אתם עונים..."

(במנגינה: "שמח תשמח" מנדי ורדיגר)
לא נתייאש לא נכנע - נע
לא נפסיק בעבודה - דה
גם אם לפעמים נראה שאין תקווה
אנו מביאים את הגאולה
אי.. אי.. אי.. - לגלות נאמר די
אי.. אי.. אי.. - עד מתי

(מנגינה: ואנחנו עמד)
רבי, אני מבטיח להיות שליח
להביא את המשיח
אתנהג באהבת-ישראל כחייל
מסור כאן ב'גן-ישראל'

(מנגינה: דדא ביה)
ואנחנו מנצחים במלחמת הצבעים כי הרבי אוהב אותנו
(סיסמת הקבוצה האדומה)
ואנחנו חיילים, את הרבי אוהבים והרבי אוהב אותנו
(סיסמת האחדות)
הו. הו. הו. גן ישראל... הו. הו. הו. גן ישראל.

עשר עשרים שלושים ארבעים
– אנו רוצים מלחמת צבעים

עשר עשרים שלושים ארבעים
– אנחנו מנצחים במלחמת
הצבעים

עשר עשרים שלושים ארבעים
– אנו רוצים גנרלים חדשים

כי בקעמפ 'גן-ישראל'
מבקשים וזועקים
אנא רבון עולמים
את הרבי לראות רוצים

נשמור על קשר

תפקיד / שם	טלפון	טל' נוסף
מנכ"ל		
שמעון ברגמן	03-960-6269	052-869-711
איציק מרטון	02-641-5142	053-549-251
גנרלים		
מענדי גערליצקי	03-629-6339	03-960-6600
דויד חדד	03-960-6726	03-960-6600
מזכירים		
יעקב מרטון	03-641-5142	
מוישי חדד	03-960-6726	03-960-6600
רכזי פעילות		
דובליה הלפרין	06-698-9567	
יענקי גופין	03-960-6784	03-960-6600
רכז לימודים		
שאולי רייצעס	06-693-6186	03-960-6600
מפקדים		
מענדי גליצינשטיין	08-858-5794	03-960-6600
יוסי מיירס	03-960-7510	
פיני מרטון	02-641-5142	03-960-6600
מענדי בלייר	013-17189536214	
יוסי הלפרין	03-960-6026	
מענדי דובראווסקי	03-960-6013	
לוי יצחק צייטלין	06-697-2034	
זלמן קפלן	06-697-0453	03-960-6709
חיים דרוקמן	04-871-9471	03-960-6600
הרשי דרוקמן	04-871-9471	03-960-6600
מוישי טברדוביץ	03-960-6924	03-960-6600
סגני מפקדים		
לוי ליין		06-604-0100
יהודה ל. צייטלין	051-581-818	03-574-4900
לוי קפלן	06-697-0453	03-960-600
שמוליק מנדלזון	03-960-6819	08-925-4635

08-925-4635	03-960-7722	י. צבי לבקובסקי
06-604-0100		שמוליק כהן
08-925-4635		שני"ז ליברמן
08-925-4635	03-960-7721	מנחם פלדמן
02-604-0100		חיים שפירא
03-960-6709		יחיאל מינצברג
03-960-6709		שמוליק פינסון
03-960-6600	06-654-2424	שולם סגל
03-574-4900		מענדי לוי
	אוצר החכמה 16878	צוות תחזוקה
03-960-6600	03-960-6936	יענקי ליפשיץ
	03-960-6860	מוישי פלס
	03-960-7277	שמוליק גרברצ'יק
	03-960-6812	יצחקי רטובסקי
		צוות מטבח
03-960-6709	03-960-6778	זלמן בינשטוק
03-960-6709	03-960-6905	דודי ניימרק
03-960-6709	03-960-6784	ישעיהו גופין
03-960-6709	03-960-7361	אבי לוי
03-574-4900		שמוליק גופין
		צוות קישוט
03-960-6709	03-960-6923	אוריה אוחנה
	03-960-7771	מענדי נפרסטק
		צוות תיעוד
07-688-9509	03-960-7502	יוסי קדוש
03-574-4900	03-960-6781	מני סודקביץ
		קיוסק
03-960-6600	03-960-6409	שולם אברגיל
	08-926-2652	מנחם מארק

